

хъ дивытъ и гы напади хъ. . . . Сраженіето станж ожесточено. Стрѣлытъ падахъ и отъ двѣтъ страны какъто градътъ пада на полето въ буря. Дивытъ са принудихъ да отстѣпѣтъ въ стрѣмнытъ си горы дѣто напытъ не посмѣихъ да гы гонїкѣтъ.

„Малко подирь туй, тѣзи народы проводихъ до мене двоица отъ наймѣдрытъ си старцы които ми поискахъ миръ. Тѣ ми донесохъ дарове двѣ кожы отъ дивы животны, убиты отъ тѣхъ, и нѣкои плодове отъ мѣсното имъ. Слѣдъ като подадохъ дароветъ, тѣ ми заговорихъ тѣй:

„О царю, ный дѣржимы, какъто видишъ, въ едната си рѣка мечь, а въ другата маслично клонче.“ — И дѣйствително, тѣ дѣржахъ и едното и другото въ рѣцѣтъ си. — „Ето мирътъ и войната: избери. Ный по обычамы мира; и за любовь къмъ мира ный не счетохъ за срамъ да ви устѣпимы прѣятното наше прибрѣжие, дѣто сльнцето животвори земята, която произвожда толкози сладки плодове. Но мирътъ е найсладкытъ отъ плодоветъ: за тѣзи причина ный са оттеглихъ въ тѣзи высокы горы съкогы покрыты отъ ледове и снѣгове, дѣто никога не цвѣтѣтъ пролѣтнитъ цвѣтъ, нито оздѣрвать богатытъ плодове на есенята. Ный осѣщамы ужасъ при онѣзи свирѣпость, която, подъ пристойнитъ имена на честолюбietо и на славата, безумно опустошава области, и пролива кръвята на человѣцътъ, които сички сѫ братя. Ако тѣзи лъжовна слава та блазни, ный ти не завиждамы, напротивъ ный та съжелявамы и молимъ бороветъ да ны опазижѣтъ отъ подобна лудина. Ако наукытъ, които Гърцитъ изучаватъ съ толкози ревностъ, и ако гражданствеността имъ съ която са толкози хвалїжтъ не имъ вдѣхватъ друго, освѣнь умразната тѣзи неправда, тогасъ ный считамы себеси много честиты дѣто смы лишены отъ тѣзи преимущество. Ный ще считамы за наша слава да смы съкогы неуки и варвары, но справедливи, честолюбивы, искренни нелюбостежателни, навикнѣли да са доволествовамы съ малко, и да презиратъ суетнитъ онѣзи удоволствiя, които карать человѣцътъ да търсїжтъ излишното. Онуй което ный почитамы е здравието, простотата, свободата, силата на тѣлото и на духа, любовъта къмъ добродѣ-